

Pelikan

Już starożytni przyrodnicy mówili o tym ptaku, ale dopiero w chrześcijaństwie nabrał on znaczenia symbolicznego. Legenda zamieszczona w „Fizjologu” porównuje jego zachowanie do postępowania Boga wobec ludzi. Pelikany charakteryzuje wielka miłość do swych piskląt. Jeśli jednak dorastające pisklę przypadkowo uderzy swych rodziców skrzydłem w głowę, mogą one zadać mu nawet śmiertelny cios. Pod wpływem wielkiego żalu po trzech dniach matka bądź ojciec otwiera swój bok, a wypływająca z niego krew przywraca martwemu pisklęciu życie. Analogicznie postępuje Bóg, który po odrzuceniu ludzi z powodu ich upadku i wydaniu ich śmierci, zlitował się nad nimi, umarł za nich na krzyżu i swoją krwią obudził ich do życia. W średniowieczu pojawiła się inna wersja tej legendy. Nie ma w niej mowy o śmierci piskląt. Natomiast rodzice karmią swe dzieci tak długo swą krwią, aż sami umierają z wycieńczenia. Są one symbolem Chrystusa, który ofiarował za nas swe życie. W późnym średniowieczu widziano w Matce Bożej „gniazdo niebieskie”, z którego wylatuje pelikan-Chrystus i do którego powraca. W chrześcijańskiej sztuce średniowiecza pelikan był bardzo popularnym symbolem Chrystusa i Eucharystii. Jego podobiznę umieszczano na krucyfikсах, portalach kościelnych, sztach i sprzętach liturgicznych.